

Sygn. akt VII U 1568/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 października 2018 r. w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 30 września 2016 znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1568/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił ubezpieczonej M. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 września 2016 r. ubezpieczona nie została uznana za osobę niezdolną do pracy. Rozstrzygnięcie ww. decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 30 września 2016 r., znak:(...) – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

M. S. w dniu 2 listopada 2016 r. złożyła odwołanie od ww. decyzji z dnia 30 września 2016 r., znak: (...).W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z oceną jej stanu zdrowia, dokonaną przez Komisję Lekarską ZUS. Podkreśliła, że pomimo dostarczenia do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wszelkiej niezbędnej dokumentacji medycznej, lekarze orzecznicy zignorowali jej zły stan zdrowia, który ma wpływ na jej codzienną egzystencję. Wskazała, że przez całe swoje życie zawodowe wykonywała wyłącznie pracę fizyczną w charakterze sprzątaczk. Podąła, że w chwili obecnej boryka się ze schorzeniami natury ortopedycznej w postaci choroby zwyrodnieniowej, która wykazuje tendencję postępującą w zakresie pogłębiania się zmian układu kostno-stawowego. Dodatkowo została także skierowana do Kliniki (...) w A. w celu leczenia nadciśnienia tętniczego, a także do Poradni O.-Audiologicznej w O. celem leczenia błędniaka. W konkluzji odwołania, ubezpieczona zwróciła się więc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 2 listopada 2016 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., w dniu 21 listopada 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 25 sierpnia 2016 r. stwierdził, że badana nie jest niezdolna do pracy. Następnie, w związku ze zgłoszeniem zarzutu wadliwości wskazanego orzeczenia na podstawie art. 14 ust. 2d powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, sprawa została przekazana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 września 2016 r. potwierdziła powyższe ustalenie i orzekła, że badana nie jest niezdolna do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie i wskazane przepisy organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2016 r., odmówił ubezpieczonej M. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 21 listopada 2016 r., k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S., urodziła się w dniu (...) Ubezpieczona posiada wykształcenie podstawowe, nie odbywała nauki żadnego zawodu, a także nie uczęszczała na żadne kursy uczące zawodu. W czasie swojej aktywności zawodowej, do dnia 31 marca 2013 r. pracowała jako sprzątaczką, początkowo w Szkole Podstawowej Nr: 4 w W., a następnie w Gimnazjum Nr:2 w W.. W okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 17 maja 2014 r. ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne, które były wypłacane na jej rzecz w ramach prewencji rentowej ZUS. Następnie w okresie od dnia 1 września 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r. M. S. była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. w charakterze osoby bezrobotnej z prawem do pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W okresie od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia 31 lipca 2016 r. ubezpieczona była uprawniona do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych wraz z załącznikami k. 5-12 a.r.).

Z uwagi na zbliżający się upływ terminu, na jaki zostało przyznane odwołującej ww. świadczenie, w dniu 22 lipca 2016 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wnioski o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczona została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 25 sierpnia 2016 r. stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesienia sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 września 2016 r. potwierdziła ustalenia dokonane przez Lekarza Orzecznika ZUS, wskazując, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (wniosek z dnia 22 lipca 2016 r., orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 25 sierpnia 2016 r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 września 2016 r. – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy w dniu 30 września 2016 r. wydał decyzję (znak : (...)), mocą, której odmówił ubezpieczonej M. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 września 2016 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 30 września 2016 r., znak: (...) – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, M. S. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego (...) inicjując tym samym postępowanie w sprawie o sygn. akt(...) (odwołanie z dnia 2 listopada 2016 r. k. 3 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy (...) (...)dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 30 listopada 2016 r. k. 7 a.s.).

W opinii łącznej z dnia 24 lutego 2017 r. biegli sądowi z zakresu kardiologii – lek. med. K. S., z zakresu neurologii – dr med. T. P. oraz z zakresu (...). R. rozpoznali u odwołującej zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez zespołu neurologicznego i istotnego

upośledzenia funkcji narządu ruchu, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego bez objawów korzeniowych i ubytkowych, nadciśnienie tętnicze oraz stan po leczeniu operacyjnym obu stron zespołu cieśni nadgarstków. W uzasadnieniu opinii biegli sądowi jednomyślnie stwierdzili, że zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa występujące u wnioskodawczyni wymagają systematycznego leczenia oraz okresowej rehabilitacji. Wskazali także, że brak osłabienia siły mięśniowej oraz istotnego ograniczenia ruchomości w obrębie kończyn górnych i dolnych nie daje podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych i neurologicznych. Dodali przy tym, że badana w przypadku zaostrzeń objawów chorobowych okresowo może wymagać leczenia rehabilitacyjnego, a nawet farmakoterapii w ramach (...), ale pracę zarobkową może wykonywać. Zaznaczyli, że nadciśnienie tętnicze wymaga systematycznego stosowania leków hipotensyjnych oraz okresowej kontroli u lekarza rodzinnego. W konkluzji opinii biegli stwierdzili, że aktualny stan zdrowia odwołującej nie czyni ją niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej (łączna opinia wydana przez biegłych sądowych z zakresu kardiologii – lek. med. K. S., z zakresu neurologii – dr med. T. P. oraz z zakresu (...). R. z dnia 24 lutego 2017 r. k. 15-17 a.s.).

Odwołująca M. S. zakwestionowała powyższą opinię w piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 r. wskazując, że biegli sądowi w momencie jej sporządzenia, nie dysponowali całą dokumentacją medyczną dotyczącą przebiegu jej leczenia. Biegli nie uwzględnili bowiem faktu występowania u niej schorzenia błędnika, które ma wpływ na jej codzienną egzystencję związaną z możliwością wykonywania pracy zarobkowej. Schorzenie to powoduje bowiem u niej częstą utratę równowagi ciała, co w rezultacie prowadzi do obrażeń na skutek licznych potknięć i upadków. Wskazała także, że od momentu wstrzymania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, stan jej zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz dalszemu pogorszeniu w zakresie schorzeń natury ortopedycznej. Dotyczy to przede wszystkim nadal odczuwanych silnych bóli kręgosłupa i lewego biodra, promieniujących aż do kolana. Ma to miejsce o każdej porze dnia i nocy i powoduje bezsenność oraz niemożność przebywania w jednej pozycji ciała. Powołując się na wskazane powyżej okoliczności, odwołująca wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych ww. specjalności (pismo procesowe z dnia 20 marca 2017 r. k. 28 a.s.).

W związku z powyższymi zastrzeżeniami, postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2017 r., Sąd Okręgowy w Ostrołęce (...)dopuszczył dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii celem wskazania, czy odwołująca począwszy od dnia 1 sierpnia 2016 r. jest w dalszym ciągu chociażby częściowo niezdolna do pracy, a jeśli nie, to na czym polega poprawa jest stanu zdrowia w stosunku do stanu do dnia 31 lipca 2016 r., kiedy pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy (postanowienie z dnia 25 kwietnia 2017 r. k. 35 a.s.).

W łącznej opinii uzupełniającej z dnia 20 sierpnia 2017 r. biegli sądowi z zakresu kardiologii – lek. med. K. S., z zakresu neurologii – dr med. T. P. oraz z zakresu (...). R. wskazali, że analiza pełnej dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy pozwala na postawienie rozpoznań jak w opinii głównej, gdzie stwierdzono przewlekły zespół bólowy dolnego odcinka kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych, nadciśnienie tętnicze oraz zaakcentowano przebyte w przeszłości zabiegi operacyjne likwidujące kompresję nerwów pośrodkowych w przebiegu zespołu cieśni kanału nadgarstka obu rąk oraz tzw. palce strzelające. W treści opinii uzupełniającej biegli podtrzymali wnioski wywiedzione na gruncie opinii głównej, a mianowicie, że stan kliniczny odwołującej określony badaniem przedmiotowym oraz ocena badań neuroobrazowych przy uwzględnieniu dotychczasowego przebiegu choroby nie czyni odwołującej częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, począwszy od dnia 1 sierpnia 2016 r. w związku, z czym brak jest podstaw do przyznania na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Biegli zwrócili również uwagę na to, że odwołująca miała stwierdzoną okresową, częściową niezdolność do pracy zarobkowej do końca lipca 2016 r. z powodu chwiejnego nadciśnienia tętniczego. Zastosowana korekta leczenia nadciśnienia spowodowała stabilizację wartości układowego ciśnienia tętniczego krwi, nie stwierdzono natomiast powikłań narządowych nadciśnienia, jak również objawów niewydolności serca (łączna opinia uzupełniająca wydana przez biegłych sądowych z zakresu kardiologii – lek. med. K. S., z zakresu neurologii – dr med. T. P. oraz z zakresu (...). R. z dnia 20 sierpnia 2017 r. k. 55 a.s.).

Postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. Sąd Okręgowy (...) (...)uznał się niewłaściwym i na zgodny wniosek stron sprawę przekazał do rozpoznania do Sądu Okręgowego (...)

W dniach 6 grudnia 2017 r. i 21 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy (...) dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty chirurga-ortopedy celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 6 grudnia 2017 r. k. 79, postanowienie z dnia 21 czerwca 2018 r. k. 114 a.s.).

W opinii z dnia 5 lutego 2018 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. rozpoznał u odwołującej okresowe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, bez objawów rozciągowych i ubytkowych, stan po operacyjnym leczeniu obustronnego zespołu cieśni kanału nadgarstka i palców zatraskujących obu rąk oraz nadciśnienie tętnicze. Zdaniem biegłego sądowego tej specjalności stwierdzone schorzenia zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa, o takim nasileniu jak u odwołującej nie powodują znaczącej niesprawności i niewydolności układu ruchu. Biegły zaznaczył, że mogą one okresowo powodować dolegliwości wymagające leczenia rehabilitacyjnego i farmakologicznego w ramach zasiłku chorobowego, jednak nie powodują długotrwałej częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – lek. K. K. z dnia 5 lutego 2018 r. k. 94 a.s.).

W opinii z dnia 21 września 2018 r. biegła sądowa z zakresu neurologii J. B. wskazała, że wielopoziomowe zmiany dyskopatyczne kręgosłupa bez deficytów neurologicznych i bez zespołu neurologicznego nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. Zaznaczyła przy tym, że okresowe nasilenia dolegliwości mogą być leczone w ramach (...) (opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. B. z dnia 21 września 2018 r. k. 135-136 a.s.).

Do powyższych opinii zastrzeżenia zgłosiła odwołująca M. S., zarzucając im niezgodność ze stanem faktycznym i wniosła ostatecznie o przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (pismo procesowe z dnia 11 października 2018 r. k. 144-145 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku niniejszego postępowania został przeprowadzony dowód z opinii łącznej zarówno głównej, jak i uzupełniającej biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii – lek. med. K. S., z zakresu neurologii – dr med. T. P. oraz z zakresu (...) R. (k. 15-17, k. 55 a.s.), lek. K. K. (k. 94 a.s.) oraz J. B. (k. 135-136 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych sądowych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Wszyscy biegli wskazali bowiem jednomyślnie, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy. Podkreślenia wymaga również, że biegli sądowi opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłych sądowych, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego, czy też kolejnych biegłych. Zdaniem Sądu opinie biegłych sądowych wskazanych powyżej specjalności spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, które zostały określone w art. 278 k.p.c. i 285 k.p.c., a także w art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r. poz. 1270).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 września 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155 ze zm.) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że ostatecznie okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Z tego też względu, Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści ww. regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną M. S. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych sądowych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu Okręgowego biegli rzeczowo

uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczyni schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: kardiologa, neurologów oraz ortopedów- traumatologów wynika, że występujące u M. S. schorzenia nie stanowią przeciwwskazania do wykonywania przez nią pracy zarobkowej. W ocenie wszystkich wskazanych biegłych sądowych odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie wnioskodawczyni było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.St.